

(дата звернення 14.04.2024).

2. Льопко В.І., Кокошко М.В. *Права медичних працівників в умовах воєнного стану.*, URL: http://lsej.org.ua/9_2022/60.pdf (дата звернення 14.04.2024).

3. Право на медичну допомогу під час воєнного стану: особливості реалізації, *Юрфем.иа.* URL: <https://jurfem.com.ua/pravo-na-medychnu-dopomogu-voennyu-stan> (дата звернення 14.04.2024).

УДК 347.63(043.2)

Сохатюк Д.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Хмельницький університет управління та права
імені Леоніда Юзькова,
м. Хмельницький, Україна
Науковий керівник: Кожевнікова В.О д.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ДІТЕЙ СИРІТ ТА ДІТЯМ, ПОЗБАВЛЕНИМ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

В Україні, станом на 2022 рік, нараховується близько 33 тисяч дітей-сиріт. Це спонукає державні органи до оновлення законодавства та процесів надання соціальних пільг для забезпечення повного соціального захисту сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Державна політика щодо соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, здійснюється через велику систему органів державної та місцевої влади, які беруть участь у формуванні та реалізації цієї політики в межах своєї компетенції. Серед цих органів — Верховна Рада України, Президент, Кабінет міністрів, центральні та місцеві виконавчі органи та органи місцевого самоврядування [1].

Суб'єкти державної політики щодо захисту прав дітей в Україні також включають служби та установи, що відповідають за справи дітей, Національну поліцію та її спеціальні підрозділи, школи та професійні училища з соціальною реабілітацією, медико-соціальні центри, центри соціально-психологічної реабілітації, спеціальні виховні установи Державної кримінально-виконавчої служби, притулки для дітей, соціально-реабілітаційні центри, а також громадські організації [4].

Охорона дитинства в Україні є важливою національною стратегічною метою та пріоритетом. Підписавши Конвенцію ООН про права дитини, Україна зобов'язалась дотримуватись чотирьох ключових принципів: пріоритет інтересів дитини, забезпечення її повноцінного життя, включення до активного участі у суспільстві та боротьба з усіма формами дискримінації [2].

Державні стандарти соціального забезпечення для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, повинні бути не нижчими за встановлений прожитковий мінімум для осіб відповідного віку, незалежно від місця перебування цих дітей та їх виховання. Серед аспектів, на які встановлюються стандарти, можна відзначити матеріальне забезпечення, витрати на харчування, одяг та взуття, а також житлове забезпечення після досягнення 18-річного віку. Крім того, передбачається гарантія першого робочого місця протягом трьох років або виплата компенсації, мінімальна фінансова допомога після закінчення навчання чи виховного закладу, медичне обслуговування, забезпечення іграшками та спортивним інвентарем, а також грошове забезпечення для батьків-вихователів чи прийомних батьків. Крім того, Кабінет Міністрів України може встановлювати додаткові стандарти та нормативи [3].

Також захист прав дітей урегульований положеннями Кримінального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу та Кодексу адміністративного судочинства, які встановлюють процедури захисту прав дітей у випадках суперечок з приватними особами, державними органами та їх посадовими особами [1].

Соціальні гарантії для дітей включають:

- Соціальний супровід дитини;
- Щорічне безоплатне оздоровлення;
- Збереження права на житло для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, у тому місці, де вони проживали з батьками або рідними до переїзду в відповідні заклади;
- Надання одноразової допомоги для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, після досягнення ними 18-річного віку, згідно з розмірами і порядком, встановленими Кабінетом Міністрів України;
- Гарантоване працевлаштування для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, після повернення з дитячих закладів або закінчення навчання у державних або комунальних навчальних закладах [3].

Література

1. Пліско Є., Тіщенко В. Аналіз сучасного стану соціального захисту дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування. URL: <http://profped.ddpu.edu.ua/article/view/259992/256359>.

2. Конвенція про права дитини: Закон України від 20 лист. 1989 р. № 955_021: станом на 16.11.2023 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text.

3. Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування: Закон України № 2342-IV: станом на 03.08.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2342-15#Text>.

4. Суб'єкти державної політики у сфері захисту прав дітей. URL:

УДК 347.63(043.2)

Стужук С.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Погребняк М.В., к.ю.н.

ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВОРУ ДАРУВАННЯ ТА ВІДМЕЖУВАННЯ ЙОГО ВІД ІНШИХ ДОГОВОРІВ

Дарування відіграє значну роль у нашому житті і часто виникає у різних ситуаціях, зокрема, на днях народження. У таких моментах ми можемо навіть не усвідомлювати, що укладаємо цивільно-правові відносини. Тут мають місце дарувальник, одержувач і сам подарунок, створюючи фактично усний договір дарування між сторонами. Базовим правовим положенням всієї конструкції нормативно-правових актів держави, що регулюють правові основи здійснення дарування є норма ст. 41 Конституції України, відповідно до якої кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю [1]. Звідси, очевидно, випливає і право особи на безоплатну передачу належної їй власності іншій особі. Його конкретизовано і унормовано в Цивільному кодексі України, де законодавець відповідним питанням присвятив окрему главу.

Цей вид угоди вже давно відомий в національному праві, але діюче законодавство щодо дарування містить цілий ряд нововведень. Згідно з договором дарування, одна сторона (дарувальник) передає або зобов'язується передати в майбутньому другій стороні (обдаровуваному) безоплатно майно (дарунок) у власність [2, с. 337]. Таким чином, укладення договору дарування не обов'язково пов'язане з моментом реального передання майна. Ця особливість важлива і вимагає від дарувальників виконання обіцянки передати дарунок у майбутньому відповідно до умов договору. Договір дарування може мати різні форми, але в основному він буває реальним, коли права та обов'язки виникають з моменту прийняття дарунка обдаровуваним, двостороннім - коли обов'язки покладаються на обидві сторони, і безвідплатним - коли немає вимоги на зустрічне винагородження з боку обдаровуваного.

Предметом договору дарування можуть бути будь-які майнові об'єкти, такі як рухомі і нерухомі речі, гроші, цінні папери, а також майнові права, які дарувальник володіє на даний момент або може отримати у майбутньому. Учасниками договору дарування є особи або організації, які виступають як дарувальник і обдаровуваний. Це можуть бути як фізичні, так і юридичні особи, а також державні утворення, такі як